

דף לב.

עין משפט א.

או"ח סימן תקא פ"ה ו

ז. כלים שנשברו ל ביו"ט אין מסיקין בהם משום שהם נולד מ.

מסיקין בכלים שלמים ב ביו"ט, או בכלים שנשברו מערב יו"ט.

הגה: אם הסיק בכלים אסור להפוך בהם ס לאחר שהודלקו במקצת ע שאז הם שבר כלי ומוקצים משום נולד, אלא א"כ ריבה עליהם עצים מוכנים.

עין משפט ב.

או"ח סימן תקיד פ"ה ז

אין פוחתין נר של חרס, דהיינו בעודו רך כמו ביצים של יוצר למעך אותו ביד לעשות לו בית קבול, מפני שהוא עושה כלי.

ל. ולא נשתייר בהם שום תואר כלי, כ"כ הב"י בשם הירושלמי. מ"ב אות כ"ב.

מ. ואסור לטלטלן משום מוקצה ואפי' לשורפן במקומן אסור, דמוקצה אסור ליהנות ממנו.

נ. אבל כשמדליק כלי שלם אע"פ שנשבר עם ההדלקה ההנאה באה מאליה. מ"א ס"ק י"ב, ומ"ב אות כ"ג.

ו. ומה שמסיקין בכלים שלמים ביו"ט או גם ביום חול היינו באין לו עצים, דאם לא כן עובר על בל תשחית כמו שאמרו בשבת דף קכ"ט. מ"א ס"ק י"ג. ומ"ב אות כ"ח. והיינו שאין לו עצים כדי צורכו שהרי כתב אח"כ אלא א"כ ריבה עליהן.

ס. ובכלים שנשברו מערב יו"ט שמותר להסיק בהם ביו"ט, ולהפוך בהם היינו בנשברו שא"א לעשות בהם מלאכתן הראשונה.

והג"ה זו מקומה כאן אחר הדין שמסיקין בכלים שלמים וכך סידר הלבוש. כה"ח אות ל"ח.

ע. שאינם ראויין למלאכתן הראשונה, וההנאה אח"כ מותרת שבאה מאליה. מ"ב ס"ק כ"ו.

עין משפט ג.

או"ח סימן תקב פעיף א

א. אין מוציאין אש ביו"ט ^פ לא מן העצים ולא מן האבנים ולא מן העפר ^צ ולא מן המים ^ק, ואין עושין פחמין ^ר ואין נופחין במפוח ^ש בשפופרת, ונהגו היתר במפוח של בעלי בתים ע"י שינוי שמהפכן.

הגה: מותר לכסות האש בכלי ע"מ לשמור האש או בעפר מוכן אם אינו מכבה

פ. ממשנה ביצה ל"ג, והטעם משום דמוליד ביו"ט, וכתב הרמב"ם בריש פ"ד שלא הותר ביו"ט אלא להבעיר מאש מצויה אבל להמציא אש אסור כיון שאפשר להמציא אותה מערב יו"ט.

והכתב המ"מ שם דאם עבר והוציא אש ביו"ט מותר להשתמש בה, והביאו דבריו הב"י והב"ח. מ"א ס"ק א', אבל הט"ז חולק ואסר גם התבשיל שנתבשל בו דדינו כמבשל בשבת, והא"ר והברכי יוסף כתבו לדחות דברי הט"ז. מ"ב אות ד', וכה"ח אות א'.

צ. קרקע קשה מרש"י ביצה ל"ג ע"א.

ק. שנותנים מים בכלי זכוכית לבנה ושם אותו בשמש וכשהשמש חם מאוד והזכוכית מוציאה שלהבת ומביאין נעורת ונוגעין בזכוכית והיא בוערת. כ"כ רש"י שם והר"ן. מ"א ס"ק ג'.

והכתב המ"מ שם דאם עבר והוציא האש מגפרורים, כך העלה בכתב סופר או"ח סי' ס"ז, וכן ברב פעלים ח"ב סי' כ"ח. וכה"ח אות ו'. וסיים שם דמותר ליגע בגפרורים ובגחלת בוערת וגם עוממת ע"ש.

ר. כתב רש"י בביצה ל"ב ע"א משום שעושה כלי לצורפי זהב, והר"ן כתב הטעם משום מכבה. ב"י, ומ"א ס"ק ג'.

ש. והוא כאומן שעושה מלאכה, כ"כ רש"י בביצה ל"ד ע"א. ומותר להגביה האש בגז לצורך אוכל נפש או לצורך אחר, אבל להנמיך הגז יש דעות בזה לצורך המאכל. ועיין במ"ב ס"ק י'. והמקילים יש להם על מי לסמוך. ובאור לציון כתב דיש להזהר ולהחמיר בזה.

אותה ^ה, ודוקא לצורך יו"ט ראשון ^א אבל לצורך יו"ט שני אסור ^ב.

א.

ב. העושה מדורה ביו"ט כשהוא מסדר העצים אינו עושה אותם מסודרים זה על זה שנראה כבונה ^ג, אלא שופך העצים בעירוב או עורך אותם בשינוי שמתחיל מלמעלה ואח"כ מניח עץ תחתיו וכן על זה הדרך עד שמגיע למטה לארץ, וכן אוהז הקדירה ומכניס האבנים תחתיה, וכן המטה אוהז הקרש למעלה ומכניס הרגלים מתחתיו. גם ביצים לא יעמיד אותם כמו מגדל אלא ישנה ויתחיל מלמעלה למטה, וכן כל כיוצא בזה.

הגה: מותר להושיב שלחן שלנו על רגליו ואין בזה משום בנין.

וי"א אפי' ביש לו דפנות המגיעות לארץ, כל זמן שלא צריך לאויר שתחתיו מותר.

הגם שמוכרח הוא שיתכבה אם שמים עפר על הגחלים, י"ל דכאן אינו מוכרח שיכבה כיון דנעשה אפר על הגחלים למעלה ובא להוסיף עוד עפר כדי שישמרו הגחלים שלמטה.

ומוותר לכסות האש באופן שלא יהיה פסיק רישיה דאז אסור אפי' במתכוון בכיבוי לצורך אוכל נפש למחר, אבל כיבוי לצורך אוכל נפש בשביל תיקון האוכל ביו"ט אין איסור דהרי צולין בשר ע"ג גחלים ושם הכיבוי בשעת תיקון המאכל ומותר. וכמ"ש המ"א בסי' תק"ז ס"ק ח'. והיש"ש כתב דאפי' מכבהו מותר דדבר שאין מתכוון וגם מלאכה שאינה צריכה לגופה.

א. כגון שמכסה בלילה האש לצורך מחר, ובשחרית לצורך הצהריים, אבל לא יכסה ביום לצורך הלילה שאח"כ.

ב. אפי' בשני ימים טובים של ר"ה שקדושה אחת הם אינו אלא להחמיר, אבל לא להקל. כה"ח אות י"ז.

ג. ואינו אסור אלא מדרבנן שגזרו על בנין עראי משום בנין קבוע, ורש"י בביצה דף ל"ג ע"א פירש דכל זה לר"י דס"ל דדבר שאינו מתכוון אסור, אבל לר"ש דס"ל מותר גם בדין זה מותר, אבל לדעת התוס' גם לר"ש אסור כיון שמתכוון כאן לעשות מה שהוא עושה, וכ"כ הרא"ש, וכך דעת השו"ע דס"ל כהרא"ש והתוס'.

וואינו אסור אלא בצריך האויר שלמטה כעין קדירה, אבל בלא צריך האויר אין איסור בזה. וכ"כ הר"ן והרשב"א.

עין משפט ד.

או"ח סימן תקיד פעיף ח

ה. ח. אין חותכין הפתילה לשנים ד' אלא א"כ ע"י שנותן שני ראשיה ה' בפי ב' נרות ומדליקה באמצע י', והוא שיהיה צריך לשניהם ז'.

דף לב:

עין משפט א.

או"ח סימן תקיד פעיף ח
עין לעיל דף לב. עין משפט ד

עין משפט ב.

או"ח סימן תקיד פעיף י

י. מותר להסיר הפחם שבראש הנר ה' כשהוא דולק, אבל אינו חותך ראש הפתילה בכלי ט'.

ד. דאחת היתה ועושה אותה לשתיים, גמ' ביצה ל"ב ורש"י שם. ומשמע שע"י היד בלא כלי מותר לחותכה מ"מ יש מחמירין גם ביד. כה"ח אות צ'. ועיין בביאור הלכה ד"ה אין חותכין.

ה. דאז לא מוכח דלתקוני מנא מכוון אלא להדלקה בעלמא. רש"י בביצה ל"ב. ט"ז ס"ק ט'.

ו. היינו לפני ההדלקה, אבל אחר ההדלקה אסור לדעת הרא"ש משום מכבה. כה"ח אות צ"ג.

ז. דאם לא צריך לשניהם הוי מתקן כלי. לבוש. וה"ה בנר של שעוה אין חותכין אותה לשנים אלא ידליק אותה באמצע אם צריך לשניהם. כה"ח אות צ"ה, ומ"ב אות מ"א.

ח. ופ"י דולק ועי"ז מכבה אותו שמפילו לארץ מותר דכמו שמותר להדליק נר להשתמש לאורו כך מותר לכבות מה שמונע הדלקת הנר. ב"י בשם הרא"ש, ועוד שאין כוונתו לכבות. כ"כ הלבוש עוד טעם.

ט. ואע"פ שמותר ביד, העולם נהגו ליהזר בזה שמא יעשה בכלי והרוצה להחמיר תע"ב. כה"ח אות ק"ו.

עין משפט ג.ד. אר"ח סימן תקיד סעיף ט

ט. אין גודלין הפתילות ביו"ט ולא מהבהבין אותה^י, אבל יכול למועכה בידו כדי להקשותה או לשרותה בשמן^ז.

עין משפט ה. אר"ח סימן תקח סעיף א

א. אין מלכנים הרעפים^ל ביו"ט כדי לצלות עליהם, מפני שמחזקן ע"י זה^מ.

ואין שוברין החרס ולא חותכין הנייר כדי לצלות עליהם, ואין מחלקים הקנה^נ כדי לעשות ממנו שפוד לצלות בו.

עין משפט ו. אר"ח סימן תקז סעיף ד

ה. ד. מותר לגרוף התנור מהאפר והגחלים כיון שא"א לאפות בהם בלא גריפה הוי ליה טילטול לצורך^ס, ואע"פ שהוא מכבה כיון דא"א בלא זה מותר, כשם שמותר להבעיר לצורך אוכל נפש^ע, וזה דומה

י. משום מתקן מנא, אבל למעכה בידו דהוי תיקון כלאחר יד מותר, כ"כ רש"י בביצה ל"ב. וה"ה דאסור להתיר קליעתה, מ"ב אות מ"ב. ולפ"ז אם לוקח חתיכת צמר גפן ומותחה ועושה ממנה פתילה אסור, וכ"כ המ"ב בביאור הלכה.

כ. אם רוצה להדליקה באותו יום, אבל להכינה לצורך יו"ט אחר אסור. ומה שמותר לשרותה בשמן רק כשאין שם נר דלוק דאל"כ הוי מכבה כמסתפק מן השמן, כ"י בשם הרוקח, מ"א אות י"ט, ומ"ב אות מ"ו.

ל. כ"כ בב"י נוסחת הרמב"ם, מ"א ס"ק א'. ולא "אבנים".

מ. דבהיסק ראשון מתחזקים, וא"כ דוקא ברעפים חדשים, אבל הט"ז בס"ק א' כתב אפי' ישנים אסור.

נ. דהוי תיקון כלי ביו"ט.

ס. כמ"ש בסי' תק"ט סעיף ז' ברמ"א.

ע. ובכיבוי לא אמרינן מתוך, ב"ח. ואפי' לצורך אכילה מותר כיבוי רק בשעה שמתקן האוכל ולא קודם לכן. מ"א ס"ק ח'.

למניח בשר על הגחלים הגם שמכבה פ.

עין משפט ז.

אור"ח סימן תקב סעיף ג

ג. ד. אין סומכין את הקדרה ולא את הדלת בעץ לחה שאינה ראוייה להסקה ז והיא הנקראת בקעת.

הגה: אבל מותר לצלות בו ק, וכ"ש שמותר להסיק בו עם שאר עצים אע"פ שאינו ראוי להסיקו בפני עצמו.

עין משפט זז.

אור"ח סימן תקכב סעיף ד

ה. ד. אין מנהיגין בהמה ביו"ט במקל ר.

עין משפט ט.

אור"ח סימן תקז סעיף ד

עיין לעיל עין משפט ו

עין משפט י.כ.ל.

סימן תקז סעיף ז

ז. ח. אסור לגבל טיט ש ביו"ט לסתום פי התנור אפי' מעפר מוכן, אבל

פ. וי דמותר לצלותו אע"פ שהוא מכבה. לבוש. ולצלות כבד על גחלים ביו"ט כיון שרוצה לבשלו אח"כ אין לצלותו אלא בשפוד. דאז אין הכיבוי נעשה מיד וכמ"ש לעיל באות י"ב. כה"ח אות מ"ג מא"א אות ט'.

צ. וי דאסור לטלטלה. ט"ז ס"ק ד'. אבל השו"ע לא כתב לחה ודעתו גם בקעת יבשה אסור לסמוך בה דלת או קדירה כיון שאינה כלי אסור לטלטלה אלא להסיקה בלבד, ולכתחילה יש לחוש לסברא זו. כה"ח אות ל"ד.

ק. וי ולדעת השו"ע מותר לצלות רק בעץ יבש דמה לי להסיקו או לצלות בו אבל בעץ לחה היא מוקצה ואסור לצלות בו אם לא שייחד אותו לכך מערב יו"ט. כה"ח אות ל"ו.

ר. וי ואפי' בתוך מבוי המעורב אסור אם רבים מצויים שם. ואפי' שהמקל מוכן ועשוי לשם כך ואינו מוקצה ג"כ אסור שנראה כמנהיגה למכור. ב"י. ט"ז ס"ק ה'.

ש. משום שנראה כמגבל לצורך בנין, אבל בטיט מוכן מותר הגם שזה ממרח בסתימת התנור לשמור חומו מ"מ מותר לצורך אוכל נפש.

מותר לגבל אפר ת ולסתום בו פי התנור.

עין משפט נ.

או"ח סימן תקב סעיף א
עיין לעיל דף לב. עין משפט ג

ת. ולדעת ר"ת אסור לגבל גם אפר ביו"ט.